

Майката ми и уми на азъ буки. Надвечеръ, самъ
Крайъ Ръчуа ми отдохва и блъчува по свободни
рѣчи.

Една мисль го не оставя: да разсади Кол-
нитъ на свободата въ свой край. И дойде ли праз-
дникъ: это го въ Мусина; други нѣтъ - въ Мухалци,
третии нѣтъ - въ Виноградъ.... Везде добре дошелъ,
отъ всѣкъде изпращанъ и умиление.

Кдето иде вѣрата му провиква въ всѣка душа,
погледа му извиква пламъци въ другитъ сердца;
Словата му съ чисто сѣме, паднало на добра почва.

Година, две.... четвърти вѣкъ. Бачо Киро снова
неуморно отъ село на село... Колко безснъжни нощи!
Колко тревожни дни! и колко надежди!

Настава день за жетва.

Тетата потечя за Брънковския манастиръ.
Попъ Харитонъ е на чело. Кареть си нелъ е